

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

13. ledna 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkácí rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Postupy předávání mezi členskými státy – Článek 6 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 písm. c) – Evropský zatýkácí rozkaz vydaný na základě vnitrostátního aktu, kterým se zahajuje trestní stíhání – Pojem ‚zatýkácí rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem‘ – Neexistence vnitrostátního zatýkácího rozkazu – Důsledky – Účinná soudní ochrana – Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie“

Ve věci C-414/20 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Specializiran nakazatelen sad (specializovaný trestní soud, Bulharsko) ze dne 3. září 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 4. září 2020, v trestním řízení proti

MM,

za přítomnosti:

Specializirana prokuratura,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Prechal, předsedkyně senátu, N. Wahl (zpravodaj), F. Biltgen, L. S. Rossi a J. Passer, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k žádosti předkládajícího soudu ze dne 3. září 2020, došlé Soudnímu dvoru dne 4. září 2020, o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení v souladu s článkem 107 jednacího řádu Soudního dvora,

s přihlédnutím k rozhodnutí třetího senátu ze dne 21. září 2020, že se této žádosti vyhovuje,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. listopadu 2020,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za MM V. T. Bratoevskou a T. Ginčevou, advokati,
- za bulharskou vládu T. Cingilevou a L. Zaharjevou, jako zmocněnkyněmi,

* Jednací jazyk: bulharština.

- za španělskou vládu M. J. Ruiz Sánchez, jako zmocněnkyní,
 - za Evropskou komisi C. Ladenburgerem, I. Zaloguinem a S. Grünheid, jako zmocněnci,
- po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 9. prosince 2020,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 6 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 01/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“), jakož i článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení vedeného proti MM, v němž je na podporu návrhu na přezkum rozhodnutí o vzetí MM do vazby zpochybňována platnost evropského zatýkacího rozkazu vydaného na MM.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:
 - „1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.
 - 2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.
 - 3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU].“
- 4 Článek 6 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Určení příslušných justičních orgánů“, stanoví:
 - „1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
 - 2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
 - 3. Každý členský stát informuje generální sekretariát Rady o příslušném justičním orgánu podle jeho práva.“

- 5 Článek 8 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Obsah a forma evropského zatýkacího rozkazu“, v odst. 1 písm. c) stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:

[...]

- c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2;

[...]“

- 6 Rámcové rozhodnutí 2002/584 stanoví v příloze formulář jednotného vzoru evropského zatýkacího rozkazu. Oddíl b) tohoto formuláře týkající se „[r]ozhodnutí, na němž je zatýkací rozkaz založen“, v bodě 1 odkazuje na „zatýkací rozkaz nebo soudní rozhodnutí se stejným účinkem“.

Bulharské právo

- 7 Rámcové rozhodnutí 2002/584 bylo do bulharského práva provedeno Zákonem za extradiciata i evropeiskata zapoved za arest (zákon o vydávání a evropském zatýkacím rozkazu, DV č. 46/05 ze dne 3. června 2005, dále jen „ZEEZA“). Článek 37 ZEEZA obsahuje ustanovení týkající se vydání evropského zatýkacího rozkazu v téměř totožném znění, jaké se nachází v článku 8 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 8 Podle čl. 56 odst. 1 bodu 1 ZEEZA je v přípravném řízení příslušný k vydání evropského zatýkacího rozkazu na obviněného státní zástupce. Během této fáze trestního řízení nestanoví bulharská právní úprava možnost soudu účastnit se vydání evropského zatýkacího rozkazu nebo přezkoumávat platnost tohoto zatýkacího rozkazu před jeho vydáním ani po něm.
- 9 Podle článku 200 nakazatelnost procesualen kodeks (trestní řád, dále jen „NPK“) ve spojení s článkem 66 ZEEZA lze proti evropskému zatýkacímu rozkazu podat opravný prostředek pouze ke státnímu zastupitelství vyššího stupně.
- 10 Příkaz k předvedení, který slouží k předvedení osoby podezřelé ze spáchání trestného činu před vyšetřovací policejní orgány, je upraven v článku 71 NPK. Proti příkazu k předvedení lze podat opravný prostředek pouze ke státnímu zástupci.
- 11 Zahájení trestního stíhání osoby podezřelé ze spáchání trestného činu je upraveno zejména v článku 219 NPK.
- 12 V článku 219 odst. 1 NPK se uvádí: „Je-li nashromážděn dostatek důkazů o vině určité osoby [...], vyšetřovací orgán podá státnímu zástupci zprávu a dotčenou osobu obviní, o čemž vydá usnesení“. Toto usnesení vydává vyšetřovací orgán pod dohledem státního zástupce. Jak vyplývá z čl. 219 odst. 4 až 8 a z článku 221 NPK, je cílem tohoto usnesení oznámit osobě podezřelé ze spáchání trestného činu, že bude trestně stíhána, a umožnit jí se hájit. Právním účinkem tohoto usnesení není vzetí obviněné osoby do vazby.
- 13 Usnesení o zahájení trestního stíhání vydané vyšetřovacím orgánem nelze napadnout opravným prostředkem u soudu. Lze proti němu podat opravný prostředek pouze ke státnímu zástupci. Článek 200 NPK totiž stanoví, že „proti usnesení vyšetřovacího orgánu lze podat opravný prostředek ke státnímu zástupci. Rozhodnutí státního zástupce, které nepodléhá soudnímu přezkumu, lze napadnout opravným prostředkem podaným k státnímu zastupitelství vyššího stupně, jehož rozhodnutí je konečné“.

- 14 Vzetí trestně stíhané osoby do vazby v přípravném řízení je upraveno článkem 64 NPK.
- 15 V článku 64 odst. 1 NPK se uvádí: „Opatření spočívající ve vzetí do vazby přijímá v průběhu přípravného řízení příslušný soud prvního stupně na návrh státního zástupce“.
- 16 Za účelem podání takového návrhu musí státní zástupce posoudit, zda jsou splněny podmínky vyžadované v čl. 63 odst. 1 NPK k tomu, aby bylo možné tomuto soudu navrhnout, aby po zahájení trestního stíhání obviněné osoby přijal vůči této osobě nejpřísnější opatření spočívající ve vzetí do vazby v rámci přípravného řízení.
- 17 Podle čl. 64 odst. 2 NPK může státní zástupce rozhodnout o vzetí obviněné osoby do vazby na dobu nejvýše 72 hodin za účelem zajištění, že se tato osoba dostaví k soudu, který je příslušný rozhodovat o případném vzetí do vazby.
- 18 Článek 64 odst. 3 NPK stanoví, že „soud věc bezodkladně přezkoumá [...] za účasti obviněného [...]“
- 19 Podle čl. 64 odst. 4 NPK je soud orgánem příslušným k přezkumu návrhu na vzetí do vazby a k posouzení, zda je namíste uložit toto opatření, uložit mírnější opatření nebo obecně odmítnout uložení jakéhokoli omezujícího procesního opatření vůči obviněnému.
- 20 Článek 270 NPK, nadepsaný „Rozhodnutí o zajišťovacím opatření a jiných opatřeních soudní kontroly v průběhu soudního řízení“, stanoví:

„1. Zmírnění zajišťovacího opatření lze navrhnout kdykoli v průběhu soudního řízení. V případě změny okolností může být k příslušnému soudu podán nový návrh týkající se zajišťovacího opatření.

2. Soud rozhodne usnesením na veřejném zasedání.

[...]

4. Proti usnesení uvedenému v odstavcích 2 a 3 lze podat odvolání [...]

Spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

- 21 V Bulharsku bylo zahájeno trestní řízení proti 41 osobám obviněným z účasti na zločinném spolčení při obchodování s omamnými látkami. 16 z těchto osob, včetně MM, uprchlo.
- 22 Usnesením ze dne 8. srpna 2019, přijatým na základě článku 71 NPK, vyhlásil vyšetřovací orgán pátrání po MM za účelem jeho předvedení před policejní orgány. Toto usnesení, jež vydal policejní vyšetřovatel, nebylo nikdy fakticky provedeno.
- 23 Usnesením ze dne 9. srpna 2019 zahájil vyšetřovací orgán se souhlasem státního zástupce trestní stíhání MM pro jeho účast na zločinném spolčení při obchodování s omamnými látkami. Vzhledem k tomu, že MM uprchl, bylo toto usnesení, které podle předkládajícího soudu nemělo za právní následek vzetí MM do vazby, ale jeho cílem bylo pouze seznámit jej s tím, co je mu kladeno za vinu, doručeno pouze jeho ustanovenému obhájci.
- 24 Dne 16. ledna 2020 vydal státní zástupce na MM evropský zatýkácí rozkaz. V oddíle týkajícím se „[r]ozhodnutí, na němž je zatýkácí rozkaz založen“, v bodě 1, nadepsaném „[z]atýkácí rozkaz nebo soudní rozhodnutí se stejným účinkem“, je zmíněno pouze usnesení o zahájení trestního stíhání MM ze dne 9. srpna 2019.
- 25 Dne 25. března 2020 byla věc předložena předkládajícímu soudu k projednání ve věci samé.

- 26 Dne 16. dubna 2020 podal státní zástupce návrh na vzetí do vazby osob, které uprchly, včetně MM. Na veřejném zasedání, které se konalo dne 24. dubna 2020, předkládající soud tento návrh zamítl z důvodu, že podle vnitrostátního práva není možné nařídit takové vzetí do vazby v nepřítomnosti obviněného.
- 27 Dne 5. července 2020 byl MM na základě evropského zatýkacího rozkazu ze dne 16. ledna 2020 zatčen ve Španělsku. Dne 28. července 2020 byl předán bulharským justičním orgánům. Téhož dne podal státní zástupce návrh na vzetí MM do vazby.
- 28 Dne 29. července 2020 nařídil předkládající soud po skončení jednání, kterého se MM osobně zúčastnil a byl vyslechnut, jeho vzetí do vazby.
- 29 Dne 5. srpna 2020 podal MM proti rozhodnutí nařizujícímu jeho vzetí do vazby odvolání, přičemž se dovolával zejména nezákonnosti evropského zatýkacího rozkazu, který na něj byl vydán, a navrhl odvolacímu soudu, aby se obrátil na Soudní dvůr s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 30 Dne 14. srpna 2020 potvrdil odvolací soud rozhodnutí nařizující vzetí MM do vazby, aniž zkoumal otázky týkající se vad, jimiž by mohl být uvedený evropský zatýkací rozkaz stížen, a zamítl návrh, aby byla Soudnímu dvoru předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 31 Dne 27. srpna 2020 podal MM na základě článku 270 NPK k předkládajícímu soudu nový návrh na přezkum legality rozhodnutí nařizujícího jeho vzetí do vazby.
- 32 Na veřejném zasedání, které se konalo dne 3. září 2020, se MM dovolával zejména nezákonnosti evropského zatýkacího rozkazu, který na něj byl vydán, a uvedl, že tato nezákonnost nebyla španělským justičním orgánem, který jej vykonal, zohledněna z důvodu, že souhlasil se svým předáním bulharským orgánům. MM se domáhal práva dovolávat se této nezákonnosti před předkládajícím soudem a tvrdil, že uvedená nezákonnost způsobuje vadnost rozhodnutí nařizujícího jeho vzetí do vazby. V důsledku toho se MM domáhal, aby bylo toto rozhodnutí zrušeno.
- 33 Za těchto podmínek se Specializiran nakazatelen sad (specializovaný trestní soud, Bulharsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Je vnitrostátní zákon, podle kterého vydává evropský zatýkací rozkaz a vnitrostátní rozhodnutí, na jehož základě byl tento zatýkací rozkaz vydán, pouze státní zástupce, přičemž soud se tohoto postupu nemůže účastnit a nemůže provést předběžný ani následný přezkum, v souladu s čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584?
- 2) Je evropský zatýkací rozkaz, jenž byl vydán na základě usnesení o zahájení trestního stíhání vyžádané osoby, které se netýká vzetí této osoby do vazby, v souladu s čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584?
- 3) V případě záporné odpovědi, pokud při vydání a přezkumu evropského zatýkacího rozkazu není povolena účast soudu a tento zatýkací rozkaz byl vydán na základě vnitrostátního rozhodnutí, které nepočítá se vzetím vyžádané osoby do vazby, tento evropský zatýkací rozkaz je řádně vykonán a vyžádaná osoba je předána, je třeba přiznat vyžádané osobě v rámci téhož trestního řízení, v němž byl vydán tento zatýkací rozkaz, právo na účinnou právní ochranu? Vede právo na účinnou právní ochranu k tomu, že vyžádaná osoba bude uvedena do stejného postavení, v němž by se nacházela v případě, že by k porušení nedošlo?“
- 34 Dopisem ze dne 1. prosince 2020 předkládající soud informoval Soudní dvůr, že rozhodnutí nařizující předběžné opatření ve formě vzetí MM do vazby bylo dne 27. listopadu 2020 změněno a že toto předběžné opatření má napříště podobu domácího vězení.

K naléhavému řízení

- 35 Podáním došlým dne 4. září 2020 požádal předkládající soud o projednání této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení upraveném v článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.
- 36 V tomto ohledu je třeba na prvním místě poukázat na to, že se tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do oblastí upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, týkající se prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Je tedy způsobilá k projednání v naléhavém řízení o předběžné otázce zakotveném v článku 23a statutu Soudního dvora Evropské unie a v článku 107 jeho jednacího řádu.
- 37 Co se na druhém místě týče kritéria naléhavosti, je podle ustálené judikatury Soudního dvora třeba zohlednit skutečnost, že osoba dotčená ve věci v původním řízení je v okamžiku podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce zbavena osobní svobody a její ponechání ve vazbě závisí na vyřešení sporu v původním řízení [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 38, a ze dne 14. května 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, bod 99].
- 38 Jak vyplývá z bodů 21, 28, 31 a 32 tohoto rozsudku, v projednávané věci je MM ve sporu v původním řízení podezřelý z účasti na zločinném spolčení při obchodování s omamnými látkami a dne 29. července 2020 bylo vůči němu přijato rozhodnutí o vzetí do vazby. Dne 27. srpna 2020 podal MM na základě článku 270 NPK k předkládajícímu soudu návrh, kterým zpochybňoval legalitu tohoto rozhodnutí, a v této souvislosti se dovolával nezákonnosti evropského zatýkacího rozkazu, který na něj byl vydán.
- 39 Z toho vyplývá, že ponechání MM ve vazbě záviselo v okamžiku podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na rozhodnutí Soudního dvora, jelikož jeho odpověď na otázky položené předkládajícím soudem by mohla mít bezprostřední dopad na výsledek rozhodnutí, kterým se nařizuje vzetí MM do vazby. Kromě toho změna zajišťovacího opatření přijatého vůči MM na opatření domácího vězení nemá na tento závěr vliv, jelikož i posledně uvedené opatření je způsobilé značně omezit svobodu MM.
- 40 Za těchto podmínek se třetí senát Soudního dvora dne 21. září 2020 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení vyhovět.

K předběžným otázkám

K první otázce

- 41 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že postavení „vystavujícího justičního orgánu“ ve smyslu tohoto ustanovení závisí na tom, zda rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu a vnitrostátní rozhodnutí, které je základem tohoto zatýkacího rozkazu, podléhají soudnímu přezkumu.
- 42 Předkládající soud v této souvislosti uvádí, že jak na rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu, o něž jde ve věci v původním řízení, tak na vnitrostátní akt, kterým bylo zahájeno trestní stíhání a na jehož základě byl tento zatýkací rozkaz vydán, musí být nahlíženo tak, že byly přijaty pouze státním zástupcem. Vzhledem k tomu, že použitelné vnitrostátní právo nestanoví proti těmto aktům žádný prostředek nápravy před soudem, má přitom tento soud za to, že je nezbytné, aby Soudní dvůr rozhodl, zda je toto právo v souladu s čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.

- 43 Naproti tomu nemá předkládající soud pochybnosti o tom, že státního zástupce je třeba kvalifikovat jako vystavující justiční orgán ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, a to s ohledem na skutečnosti, jež Soudní dvůr dovedl, aby mohl tuto kvalifikaci provést, a sice jednak jeho účast na výkonu trestního soudnictví a jednak jeho nezávislost při výkonu funkcí spjatých s vydáváním evropského zatýkacího rozkazu [v tomto ohledu viz rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, body 51 a 74, a ze dne 12. prosince 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, bod 52].
- 44 Soudní dvůr přitom upřesnil, že existence soudního přezkumu rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu přijatého jiným orgánem než soudem nepředstavuje podmínku pro to, aby tento orgán mohl být považován za vystavující justiční orgán ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584. Takový požadavek nespadá pod statutární a organizační pravidla uvedeného orgánu, ale týká se řízení o vydání takového zatýkacího rozkazu, které musí splňovat požadavek účinné soudní ochrany [rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělání dokumentů), C-510/19, EU:C:2020:953, bod 46 a citovaná judikatura].
- 45 Neexistence takového soudního přezkumu rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu přijatého jiným orgánem než soudem je naproti tomu relevantní pro účely odpovědi na první část třetí otázky, takže v rámci odpovědi na tuto otázku budou přezkoumány požadavky související s účinnou soudní ochranou v případě, že na základě vnitrostátního práva vystavujícího členského státu nemohou být podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu a vnitrostátního rozhodnutí, na jehož základě byl tento zatýkací rozkaz vydán, předmětem soudního přezkumu v tomto členském státě, ať již před předáním vyžádané osoby, nebo po něm.
- 46 Na první otázku je tudíž třeba odpovědět, že čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že postavení „vystavujícího justičního orgánu“ ve smyslu tohoto ustanovení nezávisí na tom, zda rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu a vnitrostátní rozhodnutí, které je základem tohoto zatýkacího rozkazu, podléhají soudnímu přezkumu.

K druhé otázce

- 47 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že evropský zatýkací rozkaz musí být považován za neplatný, jestliže není založen na „[vnitrostátním] zatýkacím rozkazu nebo [...] jiném vykonatelném soudním rozhodnutí se stejným účinkem“ ve smyslu tohoto ustanovení.
- 48 Úvodem je třeba připomenout, že zásada vzájemného uznávání, na níž je založen mechanismus evropského zatýkacího rozkazu, spočívá na vzájemné důvěře mezi členskými státy v to, že jejich vnitrostátní právní řády mohou zajistit rovnocennou a účinnou ochranu základních práv uznaných na úrovni Unie, a zejména v Listině (rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 33 a citovaná judikatura).
- 49 Zásady vzájemného uznávání a vzájemné důvěry, na nichž je založen mechanismus evropského zatýkacího rozkazu, vycházejí zejména z předpokladu, že dotýčný evropský zatýkací rozkaz byl vydán v souladu s minimálními požadavky, na nichž závisí jeho platnost, mezi něž patří i požadavek uvedený v čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584. Dvoufázová soudní ochrana totiž z podstaty věci není dána v takové situaci, kdy proběhlo řízení o vydání evropského zatýkacího rozkazu, aniž bylo před jeho vydáním přijato rozhodnutí vnitrostátního justičního orgánu, jako např. vydání vnitrostátního zatýkacího rozkazu, na němž je založen evropský zatýkací rozkaz (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 57).

- 50 Za tímto účelem rámcové rozhodnutí 2002/584 v čl. 8 odst. 1 písm. c) mimo jiné stanoví, že evropský zatýkácí rozkaz musí obsahovat v souladu s formulářem uvedeným v jeho příloze údaj o tom, zda existuje „vykonatelný rozsudek, zatýkácí rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2“ uvedeného rámcového rozhodnutí. Tyto údaje musí být uvedeny v oddíle b) formuláře uvedeného v příloze rámcového rozhodnutí, nadepsaném „Rozhodnutí, na němž je zatýkácí rozkaz založen“, kde je nutno v bodě 1 uvést „[z]atýkácí rozkaz nebo soudní rozhodnutí se stejným účinkem“.
- 51 Je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí 2002/584 sice neobsahuje přesnou definici pojmu „zatýkácí rozkaz nebo [...] vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem“, avšak z judikatury Soudního dvora vyplývá, že je jím zaprvé míněn vnitrostátní akt odlišný od rozhodnutí o evropském zatýkáčím rozkazu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 58).
- 52 Pokud jde zadruhé o to, co je třeba chápat pod pojmem „soudní rozhodnutí“, bylo rozhodnuto, že tento pojem označuje všechna rozhodnutí orgánů, které se účastní výkonu trestního soudnictví členských států, s výjimkou policejních orgánů (rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Özçelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, bod 33).
- 53 Pokud jde zatřetí o povahu aktu uvedeného v čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584, generální advokát v bodech 90 až 93 svého stanoviska v podstatě uvedl, že aby takový akt mohl spadat pod pojem „[vnitrostátní] zatýkácí rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem“ ve smyslu tohoto ustanovení, musí vnitrostátní akt, který slouží jako základ evropského zatýkáčím rozkazu, přestože není právními předpisy vystavujícího členského státu nazván jako „vnitrostátní zatýkácí rozkaz“, vyvolávat rovnocenné právní účinky, a sice účinky příkazu k pátrání po trestně stíhané osobě a k jejímu zatčení. Tento pojem se tedy nevztahuje na všechny akty, které vedou k zahájení trestního stíhání určité osoby, ale pouze na akty, které mají prostřednictvím donucovacího soudního opatření umožnit zatčení této osoby s cílem předvést tuto osobu před soud za účelem provedení úkonů v trestním řízení.
- 54 V projednávané věci z informací obsažených v předkládacím rozhodnutí vyplývá, že vnitrostátním aktem, na jehož základě byl vydán evropský zatýkácí rozkaz na MM, je usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 9. srpna 2019 přijaté státním zástupcem, jehož předmětem je pouze sdělit dotyčné osobě, co je jí kladeno za vinu, a umožnit jí se hájit tím, že poskytne vysvětlení a navrhne důkazy.
- 55 Kromě toho předkládající soud v odpověď na žádost o vysvětlení formulovanou Soudním dvorem upřesnil, že kromě příkazu k předvedení vyplývajícího z usnesení ze dne 8. srpna 2019 vydaného policejními orgány nebyl na MM vydán žádný jiný vnitrostátní zatýkácí rozkaz. Předkládající soud mimo jiné uvádí, že vůči MM nebylo přijato žádné usnesení na základě čl. 64 odst. 2 NPK.
- 56 S ohledem na tyto okolnosti – za předpokladu, že by se ukázaly pravdivými, což musí ověřit předkládající soud – nic nenasvědčuje tomu, že by právním základem evropského zatýkáčím rozkazu dotčeného ve věci v původním řízení byl vnitrostátní zatýkácí rozkaz nebo vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem, což je v rozporu s tím, co vyžaduje čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584, takže by tento evropský zatýkácí rozkaz byl neplatný.
- 57 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět, že čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že evropský zatýkácí rozkaz musí být považován za neplatný, pokud není založen na „[vnitrostátním] zatýkáčím rozkazu nebo jiném vykonatelném soudním rozhodnutí se stejným účinkem“ ve smyslu tohoto ustanovení. Tento pojem se vztahuje na vnitrostátní opatření přijatá justičním orgánem za účelem pátrání po trestně stíhané osobě a jejího zatčení s cílem předvést ji před soud k provedení úkonů trestního řízení.

Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, zda takový vnitrostátní akt, kterým se zahajuje trestní stíhání, jako je akt, na němž je založen evropský zatýkací rozkaz dotčený ve věci v původním řízení, vyvolává takovéto právní účinky.

K třetí otázce

58 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu, která sestává ze dvou částí, je zprvé to, zda v případě neexistence ustanovení v právních předpisech vystavujícího členského státu upravujících soudní prostředek nápravy za účelem přezkumu podmínek, za nichž byl vydán evropský zatýkací rozkaz orgánem, který se sice účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není sám o sobě soudem, musí být rámcové rozhodnutí 2002/584 ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného článkem 47 Listiny vykládáno v tom smyslu, že umožňuje vnitrostátnímu soudu, kterému byl předložen opravný prostředek zpochybňující zákonnost ponechání ve vazbě osoby, která byla předána na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného na základě vnitrostátního aktu, jež nelze kvalifikovat jako „[vnitrostátní] zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem“ ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. c) tohoto rámcového rozhodnutí, a v jehož rámci byl vznesen důvod vycházející z neplatnosti tohoto evropského zatýkacího rozkazu z hlediska unijního práva, aby se prohlásil příslušným k provedení takového přezkumu platnosti. Zadruhé se předkládající soud v podstatě táže, zda musí být rámcové rozhodnutí 2002/584 ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného článkem 47 Listiny vykládáno v tom smyslu, že vyžaduje, aby zjištění vnitrostátního soudu, že byl předmětný evropský zatýkací rozkaz vydán v rozporu s čl. 8 odst. 1 písm. c) tohoto rámcového rozhodnutí, jelikož není založen na „[vnitrostátním] zatýkacím rozkazu nebo jiném vykonatelném soudním rozhodnutí se stejnými účinky“ ve smyslu tohoto ustanovení, mělo za následek propuštění osoby, která byla vzata do vazby poté, co ji vykonávající členský stát předal vystavujícímu členskému státu.

K příslušnosti předkládajícího vnitrostátního soudu zkoumat platnost evropského zatýkacího rozkazu

59 V rámci první části třetí otázky se předkládající soud táže, zda v situaci, kdy má rozhodovat o důsledcích výkonu evropského zatýkacího rozkazu v rámci opravného prostředku, kterým se MM domáhá propuštění z vazby, tomuto soudu přísluší poskytnout účinnou soudní ochranu požadovanou článkem 47 Listiny, nebo zda by naopak měl od projednání problematiky týkající se platnosti evropského zatýkacího rozkazu upustit s tím, že poskytne MM možnost zahájit nové řízení s cílem získat peněžitou náhradu škody.

60 Předkládající soud upřesňuje, že podle bulharského procesního práva použitelného v trestních věcech nemá možnost incidenčně přezkoumávat platnost vnitrostátního nebo evropského zatýkacího rozkazu v případě, že mu byl předložen opravný prostředek směřující ke zpochybnění zákonnosti opatření spočívajícího ve vzetí do vazby podle článku 270 NPK, jelikož není příslušný k přezkumu rozhodnutí státního zástupce o vydání takového zatýkacího rozkazu, neboť proti takovému rozhodnutí lze podat opravný prostředek pouze k státnímu zastupitelství vyššího stupně.

61 V tomto ohledu, jak již Soudní dvůr rozhodl, pokud jde o řízení týkající se evropského zatýkacího rozkazu, je za zaručení dodržení práv osoby, jejíž předání je požadováno, v prvé řadě odpovědný vystavující členský stát, u něhož je třeba vycházet z toho, že dodržuje unijní právo a zejména základní práva tímto právem uznaná [rozsudky ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, bod 50, a ze dne 6. prosince 2018, IK (Výkon doplňujícího trestu), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 66].

62 Z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že mechanismus evropského zatýkacího rozkazu zahrnuje dvoufázovou ochranu procesních a základních práv, kterých musí požívat vyžádaná osoba, jelikož k soudní ochraně v první fázi při přijetí takového vnitrostátního rozhodnutí, jakým je vnitrostátní

zatýkáací rozkaz, se připojuje ochrana, jež musí být zajištěna ve druhé fázi při vydání evropského zatýkáacího rozkazu, k němuž může případně dojít krátce po přijetí uvedeného vnitrostátního soudního rozhodnutí [rozsudky ze dne 12. prosince 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, bod 59, a ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (švédské státní zastupitelství), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, bod 38].

- 63 Pokud jde o takové opatření, které jako vydání evropského zatýkáacího rozkazu může ohrozit právo dotyčné osoby na svobodu, tato ochrana vyžaduje, aby rozhodnutí splňující požadavky na účinnou soudní ochranu bylo přijato alespoň v jedné z těchto dvou fází uvedené ochrany [rozsudky ze dne 12. prosince 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, bod 60, a ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (švédské státní zastupitelství), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, bod 39].
- 64 Druhá fáze ochrany práv dotyčné osoby dále předpokládá, že vystavující justiční orgán kontroluje dodržování podmínek nezbytných k vydání evropského zatýkáacího rozkazu a posuzuje objektivně s přihlédnutím ke všem důkazům v neprospěch i prospěch obviněného, aniž je vystaven riziku, že bude podléhat externím pokynům, zejména ze strany výkonné moci, zda je uvedené vydání přiměřené [rozsudky ze dne 12. prosince 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, bod 61, a ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (švédské státní zastupitelství), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, bod 40].
- 65 Kromě toho je třeba připomenout, že pokud právo vystavujícího členského státu svěřuje pravomoc k vydání evropského zatýkáacího rozkazu určitému orgánu, který se sice účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není sám soudem, rozhodnutí o vydání takového zatýkáacího rozkazu, a zejména přiměřenost takového rozhodnutí musí být možno v uvedeném členském státě napadnout před soudem způsobem, který plně splňuje požadavky na účinnou soudní ochranu [rozsudek ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (švédské státní zastupitelství), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, bod 41 a citovaná judikatura].
- 66 Takový prostředek nápravy uplatněný proti rozhodnutí o vydání evropského zatýkáacího rozkazu za účelem trestního stíhání přijatému orgánem, který se sice účastní výkonu soudnictví a požívá požadované nezávislosti na výkonné moci, avšak není soudem, má zaručit, že soudní přezkum tohoto rozhodnutí a podmínek nezbytných pro vydání tohoto rozkazu, a zejména jeho přiměřenosti, bude splňovat požadavky na účinnou soudní ochranu [rozsudek ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (švédské státní zastupitelství), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, bod 42].
- 67 Členskými státy tedy přísluší zajistit, aby jejich právní řády účinně zaručily úroveň soudní ochrany požadovanou rámcovým rozhodnutím 2002/584, jak je vykládáno judikaturou Soudního dvora, prostřednictvím procesních prostředků, které budou používat a které se mohou v jednotlivých systémech lišit [rozsudek ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (švédské státní zastupitelství), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, bod 43].
- 68 V tomto kontextu zavedení práva na samostatný opravný prostředek proti rozhodnutí o vydání evropského zatýkáacího rozkazu přijatému jiným justičním orgánem, než je soud, představuje v tomto ohledu pouze možnost [rozsudky ze dne 12. prosince 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, bod 65, a ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (švédské státní zastupitelství), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, bod 44].

- 69 Existence procesních pravidel ve vnitrostátním právním řádu, na základě kterých mohou být podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu, a zejména jeho přiměřenost, předmětem soudního přezkumu ve vystavujícím členském státě, a to před nebo současně s jeho přijetím, ale i později, je tudíž v souladu s požadavkem účinné soudní ochrany [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. prosince 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, body 70 a 71, a ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (švédské státní zastupitelství), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, body 52 a 53].
- 70 I když v souladu s procesní autonomií, kterou mají členské státy, ponechává rámcové rozhodnutí 2002/584 vnitrostátním orgánům prostor pro uvážení, pokud jde o konkrétní způsoby provádění cílů, které sleduje, zejména pokud jde o možnost stanovit opravný prostředek určité povahy proti rozhodnutím o evropském zatýkacím rozkazu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. května 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 52), nic to nemění na tom, že členské státy musí dbát na to, aby nebyly ohroženy požadavky vyplývající z tohoto rámcového rozhodnutí, zejména pokud jde o soudní ochranu, na které je rámcové rozhodnutí založeno.
- 71 Kromě toho je třeba připomenout, že jak vyplývá z jejího čl. 51 odst. 1, musí být Listina členskými státy, a tím pádem i jejich soudy, dodržována, pokud uplatňují unijní právo, a právě tak tomu je, když vystavující justiční orgán a vykonávající justiční orgán uplatňují vnitrostátní předpisy přijaté k provedení rámcového rozhodnutí 2002/584 (rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 34 a citovaná judikatura). Tak tomu musí být i tehdy, jedná-li se o účinnost soudního přezkumu, který musí být přímo nebo incidenčně proveden ve vztahu k rozhodnutím týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu.
- 72 Pokud tedy procesní právo vystavujícího členského státu nestanoví samostatný procesní prostředek umožňující, aby soud přezkoumal podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu, jakož i jeho přiměřenost, a to ani před jeho přijetím nebo současně s ním, ani později, musí být rámcové rozhodnutí 2002/584 ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného článkem 47 Listiny vykládáno v tom smyslu, že soud, který je povolán k rozhodnutí ve fázi trestního řízení, jež následuje po předání vyžádané osoby, musí mít možnost incidenčně zkoumat podmínky vydání tohoto zatýkacího rozkazu, je-li před tímto soudem zpochybněna jeho platnost.
- 73 Tak je tomu zejména v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, kdy dotčený soud v rámci návrhu směřujícího ke zpochybnění legality rozhodnutí o vzetí určité osoby do vazby projednává návrh na incidenční zpochybnění legality řízení o vydání evropského zatýkacího rozkazu na tuto osobu, a zejména existence „zatýkacího rozkazu nebo jiného vykonatelného soudního rozhodnutí se stejným účinkem“ ve smyslu čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, když tento zatýkací rozkaz umožnil zatčení uvedené osoby a její předvedení před soud, jakož i následné přijetí opatření spočívajícího ve zbavení osobní svobody.
- 74 Na první část třetí otázky je proto třeba odpovědět, že v případě neexistence ustanovení v právních předpisech vystavujícího členského státu upravujících soudní prostředek nápravy za účelem přezkumu podmínek, za nichž byl evropský zatýkací rozkaz vydán orgánem, který se sice účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není sám o sobě soudem, musí být rámcové rozhodnutí 2002/584 ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného článkem 47 Listiny vykládáno v tom smyslu, že umožňuje vnitrostátnímu soudu, kterému byl předložen opravný prostředek zpochybňující zákonnost ponechání ve vazbě osoby, která byla předána na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného na základě vnitrostátního aktu, jež nelze kvalifikovat jako „[vnitrostátní] zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem“ ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. c) tohoto rámcového rozhodnutí, a v jehož rámci byl vznesen důvod vycházející z neplatnosti tohoto evropského zatýkacího rozkazu z hlediska unijního práva, aby se prohlásil příslušným k provedení takového přezkumu platnosti.

K důsledkům zjištění neplatnosti evropského zatýkacího rozkazu pro vazbu obviněné osoby

- 75 V rámci druhé části třetí otázky se předkládající soud Soudního dvora táže, zda by zjištění, že evropský zatýkací rozkaz dotčený ve věci v původním řízení je neplatný, mělo mít za následek, že se bude MM nacházet v situaci, ve které by se nacházel, kdyby k porušení unijního práva nedošlo, což by v projednávané věci znamenalo zrušení vazby MM.
- 76 V souladu s čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí je účelem mechanismu evropského zatýkacího rozkazu umožnit zatčení a předání vyžádané osoby tak, aby s ohledem na cíl sledovaný uvedeným rámcovým rozhodnutím spáchaný trestný čin nezůstal nepotrestán a tato osoba byla stíhána nebo vykonala trest odnětí svobody, který jí byl uložen [rozsudek ze dne 6. prosince 2018, IK (Výkon doplňujícího trestu), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 39].
- 77 Z toho vyplývá, jak rovněž uvedl generální advokát v bodech 148 a 149 svého stanoviska, že jelikož vyžádaná osoba byla zatčena a poté předána vystavujícímu členskému státu, evropský zatýkací rozkaz v zásadě vyčerpal své právní účinky s výhradou účinků předání výslovně stanovených v kapitole 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, a že s ohledem na meze vlastní mechanismu evropského zatýkacího rozkazu nepředstavuje tento rozkaz titul k zadržování vyžádané osoby ve vystavujícím členském státě.
- 78 V projednávané věci vyplývá vazba MM z rozhodnutí přijatého dne 29. července 2020 na návrh státního zástupce.
- 79 Kromě toho v případě chybějící harmonizace podmínek, na základě kterých může být přijato a ponecháno v platnosti opatření spočívající ve vzetí do vazby trestně stíhané osoby (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. září 2018, Milev, C-310/18 PPU, EU:C:2018:732, bod 47, a ze dne 28. listopadu 2019, Specializirana prokuratura, C-653/19 PPU, EU:C:2019:1024, bod 28), může příslušný soud rozhodnout o takovém opatření pouze za podmínek stanovených jeho vnitrostátním právem a případně přerušit jeho výkon, pokud zjistí, že takové podmínky již nejsou splněny.
- 80 Rámcové rozhodnutí 2002/584 ani článek 47 Listiny tedy neukládají vnitrostátnímu soudu povinnost propustit osobu, vůči níž bylo vydáno rozhodnutí o vzetí do vazby, pokud zjistí, že evropský zatýkací rozkaz, který vedl k předání této osoby, je neplatný.
- 81 Je tudíž věcí pouze příslušného vnitrostátního soudu, aby ověřil, zda bylo vůči obviněnému přijato vnitrostátní opatření spojené se zbavením osobní svobody a zda bylo přijato v souladu s vnitrostátním právem vystavujícího členského státu. Kromě toho tomuto soudu přísluší, aby s ohledem na vnitrostátní právo vystavujícího členského státu určil, jaké důsledky může mít neexistence platného vnitrostátního zatýkacího rozkazu pro rozhodnutí vzít trestně stíhanou osobu do vazby a poté ji v této vazbě ponechat.
- 82 Rámcové rozhodnutí 2002/584 proto musí být ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného článkem 47 Listiny vykládáno v tom smyslu, že nevyžaduje, aby zjištění vnitrostátního soudu, že byl předmětný evropský zatýkací rozkaz vydán v rozporu s čl. 8 odst. 1 písm. c) tohoto rámcového rozhodnutí, jelikož není založen na „[vnitrostátním] zatýkacím rozkazu nebo jiném vykonatelném soudním rozhodnutí se stejnými účinky“ ve smyslu tohoto ustanovení, mělo za následek propuštění osoby, která byla vzata do vazby poté, co ji vykonávající členský stát předal vystavujícímu členskému státu. Je tedy na předkládajícím soudu, aby v souladu se svým vnitrostátním právem rozhodl, jaké důsledky může mít neexistence takového vnitrostátního aktu jakožto zákonného základu dotčeného evropského zatýkacího rozkazu pro rozhodnutí o tom, zda bude obviněná osoba ponechána ve vazbě, či nikoli.

83 Z veškerých těchto úvah vyplývá, že na položené otázky je třeba odpovědět takto:

- V případě neexistence ustanovení v právních předpisech vystavujícího členského státu upravujících soudní prostředek nápravy za účelem přezkumu podmínek, za nichž byl evropský zatýkácí rozkaz vydán orgánem, který se sice účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není sám o sobě soudem, musí být rámcové rozhodnutí 2002/584 ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného článkem 47 Listiny vykládáno v tom smyslu, že umožňuje vnitrostátnímu soudu, kterému byl předložen opravný prostředek zpochybňující zákonnost ponechání ve vazbě osoby, která byla předána na základě evropského zatýkácího rozkazu vydaného na základě vnitrostátního aktu, jež nelze kvalifikovat jako „[vnitrostátní] zatýkácí rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem“ ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. c) tohoto rámcového rozhodnutí, a v jehož rámci byl vznesen důvod vycházející z neplatnosti tohoto evropského zatýkácího rozkazu z hlediska unijního práva, aby se prohlásil příslušným k provedení takového přezkumu platnosti.
- Rámcové rozhodnutí 2002/584 musí být ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného článkem 47 Listiny vykládáno v tom smyslu, že nevyžaduje, aby zjištění vnitrostátního soudu, že byl předmětný evropský zatýkácí rozkaz vydán v rozporu s čl. 8 odst. 1 písm. c) tohoto rámcového rozhodnutí, jelikož není založen na „[vnitrostátním] zatýkáčím rozkazu nebo jiném vykonatelném soudním rozhodnutí se stejnými účinky“ ve smyslu tohoto ustanovení, mělo za následek propuštění osoby, která byla vzata do vazby poté, co ji vykonávající členský stát předal vystavujícímu členskému státu. Je tedy na předkládajícím soudu, aby v souladu se svým vnitrostátním právem rozhodl, jaké důsledky může mít neexistence takového vnitrostátního aktu jakožto zákonného základu dotčeného evropského zatýkácího rozkazu pro rozhodnutí o tom, zda bude obviněná osoba ponechána ve vazbě, či nikoli.

K nákladům řízení

84 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že postavení „vystavujícího justičního orgánu“ ve smyslu tohoto ustanovení nezávisí na tom, zda rozhodnutí o vydání evropského zatýkácího rozkazu a vnitrostátní rozhodnutí, které je základem tohoto zatýkácího rozkazu, podléhají soudnímu přezkumu.
- 2) Článek 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, musí být vykládán v tom smyslu, že evropský zatýkácí rozkaz musí být považován za neplatný, pokud není založen na „[vnitrostátním] zatýkáčím rozkazu nebo jiném vykonatelném soudním rozhodnutí se stejným účinkem“ ve smyslu tohoto ustanovení. Tento pojem se vztahuje na vnitrostátní opatření přijatá justičním orgánem za účelem pátrání po trestně stíhané osobě a jejího zatčení s cílem předvést ji před soud k provedení úkonů trestního řízení. Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, zda takový vnitrostátní akt, kterým se zahajuje trestní stíhání, jako je akt, na němž je založen evropský zatýkácí rozkaz dotčený ve věci v původním řízení, vyvolává takovéto právní účinky.³⁾ V případě neexistence ustanovení v právních předpisech vystavujícího členského státu upravujících soudní prostředek nápravy za účelem přezkumu podmínek, za nichž byl evropský zatýkácí rozkaz vydán orgánem, který

se sice účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není sám o sobě soudem, musí být rámcové rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie vykládáno v tom smyslu, že umožňuje vnitrostátnímu soudu, kterému byl předložen opravný prostředek zpochybňující zákonnost ponechání ve vazbě osoby, která byla předána na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného na základě vnitrostátního aktu, jež nelze kvalifikovat jako „[vnitrostátní] zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem“ ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. c) tohoto rámcového rozhodnutí, a v jehož rámci byl vznesen důvod vycházející z neplatnosti tohoto evropského zatýkacího rozkazu z hlediska unijního práva, aby se prohlásil příslušným k provedení takového přezkumu platnosti.

Rámcové rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, musí být ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie vykládáno v tom smyslu, že nevyžaduje, aby zjištění vnitrostátního soudu, že byl předmětný evropský zatýkací rozkaz vydán v rozporu s čl. 8 odst. 1 písm. c) tohoto rámcového rozhodnutí, jelikož není založen na „[vnitrostátním] zatýkacím rozkazu nebo jiném vykonatelném soudním rozhodnutí se stejnými účinky“ ve smyslu tohoto ustanovení, mělo za následek propuštění osoby, která byla vzata do vazby poté, co ji vykonávající členský stát předal vystavujícímu členskému státu. Je tedy na předkládajícím soudu, aby v souladu se svým vnitrostátním právem rozhodl, jaké důsledky může mít neexistence takového vnitrostátního aktu jakožto zákonného základu dotčeného evropského zatýkacího rozkazu pro rozhodnutí o tom, zda bude obviněná osoba ponechána ve vazbě, či nikoli.

Podpisy